

Prædiken til 7. søndag efter trinitatis

Matt. 10, 24-31

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Jesus sagde: »En discipel står ikke over sin mester, og en tjener ikke over sin herre. Det må være nok for en discipel, når det går ham som hans mester, og for en tjener, når det går ham som hans herre. Har de kaldt husbonden Beelzebul, hvor meget snarere da ikke hans husfolk! Frygt derfor ikke for dem. For der er intet hemmeligt, som ikke skal åbenbares, og intet skjult, som ikke skal blive kendt. Hvad jeg siger jer i mørket, skal I tale i lyset, og hvad der hviskes jer i øret, skal I prædike fra tagene. Frygt ikke dem, der slår legemet ihjel, men ikke kan slå sjælen ihjel, men frygt derimod ham, der kan lade både sjæl og legeme gå fortabt i Helvede. Sælges ikke to spurve for en skilling? Og ikke én af dem falder til jorden, uden at jeres fader er med den. Men på jer er selv alle hovedhår talt. Frygt derfor ikke, I er mere værd end mange spurve.« Matthæusevangeliet 10,24-31

I den gammeltestamentlige læsning i dag, der hører vi Prædikerens poetiske, kendte og vise ord om, at alting har en tid under himlen. De udtrykker forkyndelsen af, at Gud har indrettet tilværelsen med det formål, at vi mennesker skal frygte ham. Fordi han har skabt alting til den rette tid, og vi forstår ikke, hvordan det er gjort.

Det eneste vi ved, er, at han har set, at det han lavede, det var godt. Formaningen er klar: vi skal leve i gudsfrygt, ærbødighed og ave over for hærskarernes mægtige Herre. Fordi Gud i sin godhed opretholder tilværelsen og livet for os, har ordnet universet i skabelsens ungdomstid. Gudsfrygt betyder, at vi kan erfare Ham i vores eksistens og liv, hvor alt og alle ting i vores hverdag netop vidner om Guds gode gerninger. Når solen farver himlen rød, stiger, og fylder verden med lys, når skyerne kommer glidende ind fra havet og tømmer sit vand over jorden, så vækster vrimler op. Sådant hverdagsting der sker under himlen, har altid sin rette tid, som Prædikerens prædiker. Derfor bør vi være gudfrygtige.

Det ord, Gudsfrygt, er et ord, som mange stikker sig på i dag. Det står i skarp konkur-

rence med at tale om ”synd” og ”helvede” blandt de ord, der kan vække harme hos sådan nogle danskere som os. For hvem i al verden skulle dog have lyst til at tro på en Gud, og leve hver dag på og af en Guds ord, som man går rundt og frygter? Og hvis det er god kristendom, sådan, at være en gudfrygtig mand, hvordan hænger det så sammen med, at Jesus Kristus denne 7. søndag efter Trinitatis fortæller os, at vi *ikke* skal frygte, at vi skal leve i decideret frygtløshed, at vi skal fægte med åben pande i mødet med livets mangfoldige problemer og plager? Hvis vi *ikke* skal frygte mennesker, hvorfor så frygte Gud?

Gudsfrygt kan nogenlunde oversættes til det danske velfærds-kernebegreb: tillid. Gudsfrygt er det samme som tillid til Gud. Det kan måske lyde lidt besynderligt, da ingen af os forstår relationen mellem tillid og frygt som noget åbenlyst. Og da slet ikke i lyset af, at vi mennesker ifølge Prædikerens afsluttende bemærkning, ikke kan finde ud af noget som helst af det, som Gud gør. Det er ikke ligefrem klassisk, dansk gennemsigthed, sådan som vi kender det fra vores trygge velfærdssamfund – her kan vi ikke blot se magthaverne i kortene, sådan som der er tradition for her til lands. Hvis man læser to vers videre i Prædikerens gammeltestamentlige visdomsord, end der hvor dagens gammeltestamentlige læsning afsluttes, så står der klart og tydeligt således: ”Menneskene kan spise og drikke og nyde frugten af deres slid, det er en gave fra Gud”. Det er vel nærmest definitionen af tillid, at vi ikke kan vide, hvad Gud vil, men

at vi opfordres til at modtage livets gode gaver af Guds hånd og i tillid til, at vi er i Guds hånd, og ikke forsøge at gennemskue, hvad der ligger uden for vores kundskabs grænser. Det er, hvad man kalder blind tillid. Og det er svært at have, når verden er hård og uretfærdig, kynisk og brutal, meningstømt og ødelagt. Når sygdommen melder sig, når vores kære og elskede forsvinder, som blomsterne visner under årets tunge hjul. Når meningsløsheden lurker om hjørnet.

Det er troens udfordring, at vi skal have tillid til Gud, og altså forsøge at leve som gudfrygtige mennesker, selvom vi ikke altid kan finde mening med de ting, der sker omkring os.

På den baggrund skal vi forstå dagens evangelium og billedet af de to spurve. De er næsten intet værd, men dog er de ikke uden for Guds altomfattende kærlighed. Billedet vidner ikke om, at Gud har planlagt og villet, at de to sagesløse spurve falder døde om. Ligesom det ikke gælder for os, når vi møder sygdom og modgang i livet. Billedet viser os, at Gud er med i livet såvel som i døden, som da han selv døde på et kors. Gud kan vi altid have tillid til, og vi skal forsøge at vise vores tillid til Ham, selv når det er for kompliceret til, at vi kan begribe det. Det er gudsfrygt. En naturlig tillid, der afspejles i en form for ærefrygt og respekt over for Ham. Vi skal turde tro på, at når vi ikke kan finde mening med triste og tragiske oplevelser, tristesse og melankoli, så er der dog en mening at finde i det.

Og hvad så med Jesus ord om, at vi ikke skal frygte mennesker? Hvordan er det lige, at det hænger sammen med tillid til Gud? Det gør det, for der, hvor der er gudsfrygt, der forsvinder menneskefrygt. På det punkt er Prædikerens og evangelisten Matthæus sådan set fuldkommen en til en enige. Det interessante og opbyggelige, som vi kan tage med os i livet i lyset af denne evangelietekst, er, at det ”at frygte Gud” er ”det at have tillid til Gud”. Ligesom det ”ikke at frygte mennesker” er, at ”have tillid til mennesker”. Sådan skal vi huske det at have tillid til Gud og mennesker, selv der, hvor det kan forekomme svært og måske umuligt. Noget der kan gøre sig gældende i alt fra at stole på vores chef, vores børn eller på folk vi ikke umiddelbart finder tillidsvækkende, til det at have tillid til den almægtige Gud. Hertil kan vi med Jesus’ billede med de to spurve lægge lidt mere, end det vi finder i Prædikerens ord. Nemlig at Gud, som vi skal nære ærefrygt for, og hvis inderste planer vi ikke kender, dog kender os! Hvert et hovedhår har han talt på os, som det hedder. Derfor skal vi forsøge at leve i lyset af det, som vi sang før i Grundtvigs opløftende og opbyggelige salme *Er du modfalden kære ven*: ”Og tror du på den kærlighed, han elsker støvet med, da læg og rejls dig i hans ånd, vær ej for trussel ræd! Vor tro det er vor faste borg, dens spir det er vort håb, i den får vi Gud Faders Ånds med Jesu barne-dåb”.

Det er lettere sagt end gjort, men det har sin indre logik. Frygt Gud, så du aldrig skal frygte livet, ha’ tillid til Gud, så du kan vise

tillid til mennesker. Og af samme grund er der både en ”tid til at fødes” og en ”tid til at dø”, en tid til at elske og en tid til at hade. En tid til krig og en tid til fred. Alle disse er indesluttet under tiden til tillid. Til Gud og mennesker. Amen.

Andreas Riis Damgaard

Præstevang Kirke

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 2: Lover den Herre

Nr. 393: Fra Himmelen hid til os ned

Nr. 655: Er du modfalden kære ven?

Nr. 46: Sorrow og glæde

Nr. 482: O Herre god og frelser from

Nr. 10: Alt hvad som fuglevinger fik

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk